

Nr 112.

Av herr Dahlgren, *angående viss ändring av gällande skatteförfattningar.*

Vid 1948 års riksdag interPELLERADE undertecknad den dåvarande finansministern i anledning av den nya skatteuppbördsförordningen.

Det hade nämligen visat sig att vissa ersättningar som utbetalades till verkstadsarbetare för onormal förbrukning av arbetskläder liksom ersättning för förslitning av egna verktyg och som tidigare varit befriade från beskattning nu till följd av källskattesystemet utsattes för skatteavdrag.

De ersättningar som här avses utgå efter verkstadsavtalets paragraf 13 och utgöra ersättning för arbetskläder, som förstörts genom smörja, oljor och liknande preparat. Dessa ersättningar liksom de som utgå för förslitning av egna verktyg angavos i respektive arbetares självdeklaration, men avdrogos sedan under rubriken »utgifter för inkomsternas förvärvande».

Undertecknad gjorde genom interpellationen den dåvarande finansministern uppmärksam på sakläget och ställde frågan huruvida statsrådet hade för avsikt att meddela nya direktiv, som skulle innebära rättelse i nämnda fall. Svaret på interpellationen måste betraktas som ett negativt sådant, men vid ett senare sammanträffande med statsrådet och representanter för berörda grupper utlovades en ny undersökning av frågan.

Senare fick verkstadsklubben på Sveriges största varv mottaga en skrivelse från statsrådet Wigforss som meddelade att regeringsrätten hade en fast praxis att vid tolkning av lagen vägra avdrag för fördärvade kläder. Regeringen hade ingen möjlighet att ge nya direktiv, endast genom en lagändring skulle, enligt statsrådet, rätten till dylika avdrag kunna ges.

Senare har Varvsarbetarnas samarbetskommitté efter beslut å konferens med representanter för samtliga varv, uppvaktat den nuvarande finansministern och på nytt fört fram kravet om skattebefrielse för nämnda ersättningar. De ha därvid framhållit det orättvisa i att arbetare skall behöva betala skatt för inkomst som endast kan betraktas som en formell sådan. Den nuvarande ordningen innebär ju att en arbetare, som har en årsinkomst på exempelvis 6 000 kronor, deklarerar för detta belopp, under det att hans kollega med samma inkomst, som varit sysselsatt med reparationsarbete i större utsträckning och därvid erhållit 600 kronor i ersättning för onormal förstöring av kläder, får deklarerera för en inkomst på 6 600 kronor utan avdragsrätt för den ersättning som inte kan betraktas som en reell inkomst utan endast utgör ersättning för förstörelse. Den senare

arbetaren beskattas alltså högre än kamraten, trots att den reella inkomsten varit densamma.

Att denna fråga betraktas som en betydelsefull sådan framgår kanske bättre om jag erinrar om att det inte är frågan om obetydliga belopp som beskattas orättfärdigt. Enbart under år 1948 utbetalades på Sveriges största varv över 100 000 kronor i dylik ersättning. Då därtill kommer att vissa arbetare speciellt sysselsätts med dylikt arbete, kan det också bli relativt betydande belopp individuellt. De högsta ersättningsbeloppen per år uppgå till omkring 700 kronor för dessa arbetare.

Varvsarbetarna förvänta nu, att riksdagen skall vidtaga åtgärder för att eliminera det här påtalade orättvisa förhållandet.

Skattetrycket är för de arbetande i vårt land betungande nog, även om de befrias från att betala skatt för en ersättning som inte utgör en reell inkomst.

Med stöd av det ovan sagda hemställes,

att riksdagen måtte besluta om ändring i gällande skatteförfattningar i enlighet med i motionen framförda synpunkter, samt

att utskottet måtte skriva erforderlig lagtext.

Stockholm i januari 1950.

Gunnar Dahlgren.